

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudců JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobce: **Alca Plast, IČ: 256 55 809**, se sídlem Praha 1, Biskupský dvůr 2095/8, **za účasti: STYRON Kft.**, se sídlem 2243 Kóka, Zsamboki Út., Maďarsko, zastoupen Mgr. Tomášem Hrdinou, advokátem v Brně, Sochorova 3221/1, proti žalovanému: **Úřad průmyslového vlastnictví**, se sídlem Praha 6, Antonína Čermáka 2a, v řízení o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 17. 9. 2012, č. j. PUV 2004-15639/D32231/2012/ÚPV,

t a k t o:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se podáním žaloby dne 16. 11. 2012 domáhal u Městského soudu v Praze zrušení rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 17. 9. 2012, č. j. PUV 2004-15639/D32231/2012/ÚPV, kterým byl zamítnut jeho rozklad proti rozhodnutí Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 18. 4. 2012 o výmazu užitého vzoru č. 14845 o názvu „Kroužek přívodu a odpadu“, zn. sp. PUV 2004-15639, z rejstříku užitečných vzorů, vydaného na návrh společnosti STYRON Kft.

Dne 25. 10. 2004 zapsal Úřad průmyslového vlastnictví do rejstříku užitečných vzorů užitečný vzor č. 14845 o názvu „Kroužek přívodu a odpadu“, s právem předností ode dne 12. 7. 2004, a to s jedním nárokem na ochranu následujícího znění:

„1. Kroužek (3) přívodu nebo odpadu a koncovka tělesa (2) přívodního potrubí (1) nebo odpadového potrubí (11) sanitárních instalací, zejména WC nádržek, vyznačující se tím, že kroužek (3) přívodu nebo odpadu je na svém vnitřním obvodu opatřen vnitřním výstupkem (5), ukončujícím vnitřní šikmou styčnou plochu (7) tohoto kroužku (3) přívodu nebo odpadu, odpovídající svým rozměrem rozměrům vnější obvodové drážky (4), vytvarované na koncovce tělesa (2) přívodního potrubí (1) nebo odpadového potrubí (11) a opatřené vnější hranou (6) ukončující vnější šikmou styčnou plochu (9) této koncovky tělesa (2) přívodního potrubí (1) nebo odpadového potrubí (11) a bránící sklouznutí kroužku (3) přívodu nebo odpadu po vnější šikmé styčné ploše (9) koncovky tělesa (2) přívodního potrubí (1) nebo odpadového potrubí (11), přičemž vnitřní část (10) koncovky tělesa (2) přívodního potrubí (1) nebo odpadového potrubí (11) a vnitřní část (12) kroužku (3) přívodu nebo odpadu tvoří po vzájemném sesazení vnitřní obvodovou drážku (8) pro osazení těsnicího elementu.“

Dne 19. 4. 2011 navrhla společnost STYRON Kft., Maďarsko, výmaz užitého vzoru č. 14845 o názvu „Kroužek přívodu a odpadu“ z rejstříku užitého vzorů s tím, že chráněné technické řešení nesplňuje podmínky § 1 zákona č. 478/1992 Sb., o užitém vzoru, ve znění pozdějších předpisů, neboť není nové. Jedná se o technické řešení, které je používáno i dalšími výrobci vodoinstalačních zařízení, byť v některých případech variantně realizované, což vyplývá z příloh návrhu na výmaz. Podnětem k podání návrhu na výmaz byla žaloba na nekalosoutěžní jednání navrhovatele, podaná majitelem užitého vzoru č. 14845 o názvu „Kroužek přívodu a odpadu“.

K návrhu na výmaz jako důkazní prostředky, mající prokázat opodstatněnost návrhu na výmaz, uplatnil navrhovatel tyto namítané dokumenty:

D1: žaloba podaná společností majitele napadeného užitého vzoru u Městského soudu v Praze ze dne 29. 12. 2008, žalovaným 2) je společnost STYRON Kft., tedy navrhovatel výmazu;

D2: doplnění žaloby sp. zn. 41 Cm 153/2008 z dokumentu D1, opatřené datem 6. 4. 2009;

D3: vyjádření společnosti STYRON Kft. ze dne 5. 2. 2010 k žalobě sp. zn. 41 Cm 153/2008;

D4: prohlášení výrobce Plast Brno, spol. s r.o. podepsané jednatelem společnosti V. V. ze dne 13. 4. 2010, fotografie označené jako příloha prohlášení č. 1 a kopie faktury č. 23400657 na listech 1, 2 a 3;

D5: odpadní tvarovka – koleno HTB DN 50-87°30°, odpovídající výrobku se stejným označením na fotografiích instalačních tvarovek v příloze návrhu na výmaz;

D6: norma ČSN EN 1451-1 z února 2000;

D7: analýza společnosti DANUBIA Szabadalmi és Jogi Iroda Kft., opatřená datem 12. 5. 2010;

D8: faktury vydané společností STARON Kft. č. 2004úE00060/exp ze dne 27. 5. 2004, č. 2003/00103/exp ze dne 21. 10. 2003 a č. 2004/E00001/exp ze dne 6. 1. 2004, dodací list STY 00192 ze dne 20. 10. 2003, ložný list opatřený datem 20. 10. 2003, dodací list STY 00000 ze dne 6. 1. 2004, ložný list opatřený datem 6. 1. 2004, dodací list STY 00088 ze dne 26. 5. 2004 a dodací list nečitelného označení ze dne 14. 10. 2003;

D9: katalog společnosti STYRON Kft., nedatovaný;

D10: rozhodnutí Celního ředitelství Brno ze dne 9. 7. 2008 o zamítnutí odvolání společnosti STYRON Kft.; dopis majitele napadeného užitého vzoru ze dne 8. 2. 2008 adresovaný navrhovateli;

D11: výpis z rejstříku firem;

D12: bankovní výpis Budapest Bank Rt., pořízený dne 9. 2. 2004, týkající se finanční transakce mezi společnostmi STYRON Kft. a Alca Plast, s.r.o.

Následně bylo podanému návrhu na výmaz vyhověno rozhodnutím Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 18. 4. 2012, v němž bylo mj. konstatováno, že bylo vydáno rozhodnout o výmazu užitého vzoru s účinkem, jako by nebyl do rejstříku zapsán. Dále, že z prohlášení jednatele společnosti Plast Brno, spol. s r.o. v příloze návrhu na výmaz, označené jako důkaz D4, v kombinaci se vzorkem výrobku označeném jako důkaz D5, vyplývá, že s řešením, jež má všechny znaky prvního nároku na ochranu napadeného užitého vzoru, bylo obchodováno před datem priority napadeného užitého vzoru. Chráněné technické řešení tudíž není nové, a nesplňuje tak podmínky § 1 zákona č. 478/1992 Sb., o užitných vzorech, ve znění pozdějších předpisů.

Majitel napadeného užitého vzoru podal proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně rozklad, který byl zamítnut žalobou napadeným rozhodnutím předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 17. 9. 2012, č. j. PUV 2004-15639/D32231/2012/ÚPV.

Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí znovu se zabýval všemi důkazy, které navrhovatel předložil spolu se svým návrhem na výmaz napadeného užitého vzoru. Pokud jde o deklarovanou nevěrohodnost důkazních prostředků D4 a D5, žalovaný připomenul, že majitele napadeného užitého vzoru nevěrohodnost těchto důkazních prostředků nejen nedoložil, ale ani nepředestřel nástin skutkové podstaty, který by nehodnověrnost důkazních prostředků navrhovatele alespoň naznačoval.

Žalovaný konstatoval, že faktury patří mezi účetní záznamy, které je nutno ve smyslu ustanovení § 31 zákona č. 563/1991 Sb., o účetnictví, ve znění pozdějších předpisů, uschovávat, mj. pro účely výběru daně a její případné kontroly finančním úřadem, přičemž účetní jednotky, tedy i společnost Plast Brno, spol. s r.o., jsou podle ustanovení § 8 odst. 1 téhož zákona povinny vést účetnictví správné, úplné, průkazné, srozumitelné, přehledné a způsobem zaručujícím trvalost účetních záznamů. Správnost a průkaznost faktury v důkazním prostředku D4, uschovávané ve smyslu ustanovení § 31 zákona o účetnictví potom nemůže zpochybnit skutečnost, že jednatel společnosti Plast Brno, spol. s r.o., V. V., podepsaný pod prohlášením výrobce v tomtéž důkazním prostředku nebyl v době vystavení faktury dne 11. 8. 2003 jednatelem této společnosti. Argumentaci rozkladu směřující ke zpochybnění hodnověrnosti uvedených důkazních prostředků návrhu na výmaz proto nelze pokládat za důvodnou, a názor majitele, že notářsky ověřená kopie faktury za žádných okolností nepotvrzuje správnost ani pravdivost údajů na faktuře uvedených, není relevantní, protože správnost a pravdivost na faktuře uvedených údajů je zajištěna ze zákona.

Se stanoviskem majitele užitého vzoru, že faktura sama o sobě neprokazuje zveřejnění ve smyslu § 4 odst. 2 zákona č. 478/1992 Sb., neboť je pouze účetním dokladem, žalovaný v zásadě vyjádřil souhlas. Nicméně na základě označení na fotografii v důkazním prostředku D4 znázorněného výrobku možno v relevantním, ze zákona správném a průkazném účetním dokladu v důkazním prostředku D4 nalézt fakturovanou položku HTB – koleno 50-87°. V množství 200.000 kusů, přičemž účetní doklad byl vystaven dne 11. 8. 2003. vzhledem k množství a téměř ročnímu předstihu fakturace výrobku před datem 12. 7.

2004 není pochyb o tom, že výrobek byl uveden na trh, a tím zveřejněn před datem práva přednosti napadeného užitého vzoru.

Podle názoru žalovaného je nutno pokládat za prokázané, že výrobek HTB – koleno 50/87 st. Existoval před datem práva přednosti napadeného užitého vzoru, a že byl před tímto datem zveřejněn, čímž se stal stavem techniky, byť je zveřejnění výrobku v rozkladu popíráno.

Pokud jde o důkazní prostředek D5, jedná se o instalátorskou tvarovku – koleno HTB DN 50-87°30°, o průměru 50 mm, které je vyrobeno z homopolymeru propylenu a je určeno pro odpadní systémy sanitárních instalací uvnitř budov a uložených v zemi uvnitř budov, což vyplývá z označení, jímž je výrobek v souladu s technickou normou ČSN EN 1451-1 opatřen, přičemž koleno je na jedné straně zakončeno úkosem a na druhé straně je opatřeno koncovkou s kroužkem. Část výrobku tvořená koncovkou kolene s kroužkem se tedy shoduje s úvodní částí nároku na ochranu napadeného užitého vzoru, deklarující chráněný předmět jako kroužek přívodu nebo odpadu a koncovka tělesa přívodního potrubí nebo odpadového potrubí sanitárních instalací. Kroužek výrobku v důkazním prostředku D5 je opatřen vnitřní šikmou styčnou plochou, která je ve svém vnitřním obvodu ukončena vnitřním výstupkem, jenž svými rozměry odpovídá rozměrům vnější obvodové drážky, vytvarované při vnější hraně koncovky a ukončující vnější šikmou styčnou plochu koncovky kolene, bránící při vzájemném sesazení sklouznutí kroužku z koncovky. Při vzájemném sesazení vymezuje vnitřní část koncovky kolene a vnitřní část kroužku prostor pro osazení těsnění, jež je také součástí výrobku v důkazním prostředku D5.

Z porovnání výrobku v důkazním prostředku D5 s technickým řešením definovaným v nároku na ochranu napadeného užitého vzoru vyplývá, že kroužek s koncovkou namítaného výrobku zahrnuje všechny znaky chráněného předmětu, jedná se tedy o shodná technická řešení. Vzhledem k výše uvedenému závěru, že výrobek v důkazním prostředku D5 existoval před datem práva přednosti napadeného užitého vzoru, a že byl před tímto datem zveřejněn, žalovaný přisvědčil správnímu orgánu prvního stupně, že chráněné technické řešení bylo ke dni práva přednosti ve smyslu ustanovení § 4 odst. 1 zákona č. 478/1992 Sb. stavem techniky, tudíž nebylo nové a nesplňovalo podmínky způsobilosti k ochraně, zakotvené v ustanovení § 1 téhož zákona.

Žalobce se svým podáním domáhal zrušení napadeného rozhodnutí z důvodu nezákonnosti a nepřezkoumatelnosti, namítal porušení ustanovení § 50 odst. 4 správního řádu ve spojení s § 3 a 2 odst. 4 téhož zákona.

Namítal, že žalovaný nerespektoval zásadu koncentrace řízení podle § 18 odst. 2 zákona č. 478/1992 Sb., když faktura č. 23400657 byla do spisu doplněna na základě výzvy žalovaného ověřenou kopií tentokrát s označením osoby odběratele a konkrétních cen. Současně namítal nedostatečnost a průkaznost uvedených faktury, jakož i dalších faktur. Dovolával se v této souvislosti ustanovení § 33a zákona o účetnictví.

Žalobce namítal připuštění důkazního prostředku D4, když V. V. nebyl v inkriminované době ještě jednatelem společnosti Plast Brno.

Žalobce namítal neprůkaznost fotografií s výrobkem – koleno HTB DN 50-87°, když samotné vyobrazení kódu HTB DN 50-87°, EN 1451-B PLAST BRNO, které je dle

žalovaného seznatelné na výrobku vyobrazeném na fotografiích, není podle žalobce natolik zřetelné, aby bylo možno jej spolehlivě identifikovat.

Žalobce dále namítal, že důkaz ohledáním výrobku předloženého navrhovatelem neměl být vůbec připuštěn a hodnocen jako relevantní s ohledem na ustanovení § 18 odst. 2 zákona č. 478/1992 Sb.

Žalobce se dovolával rozhodnutí Ústavního soudu II. ÚS 2070/07 a I. ÚS 654/03. Předkládal potvrzení Národní technické knihovny ze dne 26. 7. 2012 a navrhoval výslech zaměstnankyně Národní technické knihovny Mgr. B. S. Dovolával se v této souvislosti rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 4 As 58/2005-65.

Žalovaný správní orgán ve svém vyjádření ze dne 15. 1. 2013 navrhnul žalobu zamítnout s tím, že faktura sama o sobě nestačí ke ztotožnění výrobku uvedeného na trh před vznikem práva přednosti napadeného užitého vzoru (stejně jako vzoru průmyslového nebo vynálezu), ale faktura dala informaci o datu, kdy byl výrobek označený jako HTB DN 50-87°30' dodán prvně na trh. Nedostatky, které žalobce uvedené fakturé vyčítá je nutno hodnotit jako teoretické úvahy, pro jejichž věrohodnost nebyl předložen žádný důkaz. Jakkoli je důkaz nyní vyžadovaný žalobcem (dokumentace veřejné knihovny) rovněž relevantním důkazem, z okolností, že daný výrobek nebyl veřejnou knihovnou dokumentován, nelze dovodit, že tento výrobek existoval, a to k datu, které je pro daný případ relevantní. Neexistenci tvrzené skutečnosti z principu dokázat nelze. Z tohoto důvodu, a rovněž z důvodu, že tento důkaz nebyl navržen ve správním řízení, jej žalovaný odmítnul.

Žalobce ve své replice ze dne 21. 2. 2013 setrval na svých žalobních tvrzeních a odmítal vyjádření žalovaného. Poukazoval na řízení vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 41 Cm 153/2009. Navrhoval výslech jednatele společnosti Plast Brno a v této souvislosti odkazoval na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 7 Afs 100/2006-130. Žalobce nesouhlasil se způsobem, jakým se vypořádal žalovaný s žalobní námitkou ohledně rozhodnutí PUV 3078-94, tj. když uvedl, že spis v této věci byl v mezidobí skartován.

Osoba zúčastněná – navrhovatel výmazu se k žalobě vyjádřil dne 3. 1. 2013 s tím, že žalobu považuje za nedůvodnou. K důkaznímu prostředku D4, tj. prohlášení výrobce Plast Brno, spol. s r.o. podepsané jednatelem společnosti V. V. ze dne 13. 4. 2010, uvedl, že V. V. toto prohlášení činil jménem právnické osoby Plast Brno, nikoliv svým vlastním jménem. V době, kdy prohlášení činil, byl jedinou osobou povolánou k tomu, aby učinila jakýkoli právní úkon, tedy i toto prohlášení, neboť byl jednatelem této společnosti. Navrhovatel výmazu dále uvedl, že řešení v napadeném užitém vzoru bylo popsáno normami EN 1451-1 a ČSN 1451-1, které se týkají právě spojů tohoto dvoudílného řešení, a to již v 90. letech minulého století. Uplatnění mírně odlišného tvaru koncovky uzavírající těsnící gumu (víčko) oproti tomu, co je uvedeno v předmětné normě, nemá vůbec nijaký vliv na funkční vlastnosti těsnění. Společnost Plast Brno své výrobky označuje i údajem o technické normě ČSN EN 1451-1, kterou mají splňovat (údaj se nachází přímo na výrobku - v tomto řízení tedy na dodaném kusu a na fotografiích výrobku, z čehož je jasné zřetelné, jaký poměr má technické řešení k popsání normě.

Městský soud v Praze nařídil ve věci jednání, které se konalo dne 31. 3. 2015, při nichž účastníci řízení setrvali na svých dříve písemně vyjádřených stanoviscích. Zástupkyně žalovaného upozornila, že napadený užitný vzor zanikl ze zákona dnem 12. 7. 2014.

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

Městský soud v Praze posoudil napadené rozhodnutí podle § 75 soudního řádu správního a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, jakož i řízení, které mu předcházelo, přičemž vycházel ze skutkového právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Podle § 1 zákona č. 478/1992 Sb. technická řešení, která jsou nová, přesahují rámec pouhé odborné dovednosti a jsou průmyslově využitelná, se chrání užitnými vzory.

Podle rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 28. června 2012, sp. zn. 23 Cdo 1321/2010, skutečnost, že užitný vzor byl zapsán do rejstříku vedeného Úřadem průmyslového vlastnictví, mu poskytuje ochranu podle zákona o užitných vzorech; tato skutečnost však nezaručuje, že se u konkrétního užitného vzoru jedná o takové řešení, které je způsobilé ochrany ve smyslu zákona č. 478/1992 Sb.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. září 2011, č. j. 4 As 12/2011 – 100, Správní orgán je v řízení o výmaz užitného vzoru z rejstříku limitován obsahem návrhu na výmaz (§ 18 odst. 2 zákona č. 478/1992 Sb.), který představuje vymezení předmětu řízení, jež nelze překročit. Správní orgán je tak oprávněn pouze posoudit argumentaci navrhovatele výmazu, kterou může shledat nedůvodnou, případně jí zcela nebo z části přisvědčit. Obsahem návrhu na výmaz užitného vzoru (§ 18 odst. 2 zákona č. 478/1992 Sb.) musí být kompletní argumentace navrhovatele, proč má být užitný vzor z rejstříku vymazán, a k důvodům později uplatněným nemůže správní orgán přihlížet, natožpak si sám vlastní důvody domýšlet. Skutečnost, že stěžejní důkazní prostředek není ve správním spisu obsažen v českém jazyce, představuje podstatné porušení § 16 odst. 1 správního řádu z roku 2004. Užil-li správní orgán ve svém rozhodnutí neurčitý právní pojem „pouhá odborná dovednost“ (§ 1 zákona č. 478/1992 Sb.), aniž náležitě objasnil obsah a význam tohoto pojmu, je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů rozhodnutí [§ 76 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního].

Podle § 4 odst. 1 zákona č. 478/1992 Sb. technické řešení je nové, není-li součástí stavu techniky.

Podle § 4 odst. 2 zákona č. 478/1992 Sb. stavem techniky pro účely tohoto zákona je vše, co bylo přede dnem, od něhož přísluší přihlašovatelůvi užitného vzoru právo přednosti (§ 9), zveřejněno.

Podle § 17 odst. 1 písm. a) zákona č. 478/1992 Sb. na návrh kohokoliv Úřad provede výmaz užitného vzoru z rejstříku, není-li technické řešení způsobilé k ochraně podle § 1 a 3,

Městský soud v Praze postupoval v souladu s citovanou ustálenou judikaturou a nejprve ověřil, že postup žalovaného správního orgánu byl v souladu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu. Při posuzování otázky novosti napadeného užitného vzoru, resp. nedostatku jeho novosti, se zabýval pouze dokumenty, které byly zveřejněny před datem práva přednosti napadeného užitného vzoru, a s ohledem na žalobní námitky se tak zabýval především dokumenty označenými D4 a D5.

Otázka novosti není otázkou skutkovou, nýbrž otázkou právní. Z pohledu patentového práva není rozhodné, že se třetí osoby o dokumentu obsahujícím technické řešení dověděly ale, že se dovědět mohly.

Pokud žalobce ve svých podáních navrhoval výslech svědků, a to Mgr. B. S., zaměstnankyně Národní technické knihovny, a V. V., jednatele společnosti Plast Brno, dospěl soud k závěru, že pro přezkum žalobou napadeného rozhodnutí by nebyl takovýto postup relevantní. Soud vycházel jednak z obsahu správního spisu, včetně žalobou napadeného rozhodnutí, a jednak z vyjádření žalovaného ze dne 15. 1. 2013, z něhož vyplývá, že důkaz výslechem zaměstnankyně Národní technické knihovny nebyl ve správním řízení navrhován. Pokud jde o prohlášení výrobce Plast Brno, podepsané jednatelem společnosti V. V. ze dne 13. 4. 2010, seznal soud toto prohlášení dostatečným.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. května 2007, č. j. 7 Afs 100/2006-130, je věcí soudu, které z navržených důkazů provede a které nikoli (§ 52 odst. 1 s. ř. s.); v odůvodnění rozhodnutí však musí vysvětlit, proč některým návrhům na dokazování nevyhověl. Smyslem ustanovení § 75 odst. 1 s. ř. s. („Při přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu“) není znemožnit soudu provádění jiných důkazů než těch, které již byly provedeny před správním orgánem, nýbrž vyloučit provedení důkazů směřujících k prokázání skutečností, které nastaly až v době po vydání přezkoumávaného správního rozhodnutí. Lze tedy provést důkaz nový, může-li jím být prokázána skutkově sporná skutečnost, z níž při svém rozhodování vycházel správní orgán. Opačný výklad by vedl k popření pravidla, podle kterého může soud v rámci dokazování zopakovat nebo doplnit důkazy provedené správním orgánem (§ 77 odst. 2 s. ř. s.).

Městský soud v Praze v inkriminované věci se neodchýlil od ustálené judikatury prezentované citovaným rozsudkem Nejvyššího správního soudu č. j. 7 Afs 100/2006-130.

Pokud jde o prohlášení výrobce Plast Brno, podepsané jednatelem společnosti V. V. ze dne 13. 4. 2010, je z obsahu napadeného rozhodnutí zřejmé, že žalovaný toto prohlášení hodnotil jako poskytnutí důkazu o určitých tvrzených skutečnostech, a to jak ztotožnit výrobky na fotografiích s označením zboží na faktuře, která byla vystavena dne 11. 8. 2003. Koneckonců žalobce na str. 3 žaloby uvedl: ... *prohlášení pana V. V. je pouhým odkazem na přílohy prohlášení*... Žalobce jako majitele napadeného užitného vzoru měl příležitost v průběhu správního řízení předložit vyvracející důkazy proti tvrzením obsaženým v návrhu na výmaz, to však žalobce neučinil. Pouze poukázal na to, že jednatel společnosti nemůže poskytnout jménem společnosti svědeckou výpověď, když v době před uveřejněním chráněného předmětu nebyl fyzicky přítomen při dodávkách daného výrobku. Nicméně prohlášení jednatele společnosti nebylo navrhovatelem výmazu předloženo jako svědecká

výpověď, tak nebylo žalovaným, jako vyplývá z obsahu rozhodnutí, ani takto hodnoceno. Soud proto musel tuto námitku odmítnout jako neodůvodněnou. Soud stejně jako žalovaný správní orgán považoval prohlášení pana V. V. za listinný důkaz, který svým obsahem potvrzuje zpřístupnění chráněného řešení před podáním přihlášky napadeného užitého vzoru.

Pokud jde o žalobcem namítaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. června 2006, č. j. 4 As 58/2005-65, musel soud tuto námitku odmítnout jako nepatřičnou, neboť zmiňovaný rozsudek se týkal soudního přezkumu rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce podané proti rozhodnutí Městského úřadu Frýdek - Místek, odboru dopravy a silničního hospodářství, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu podle § 22 odst. 1 písm. c) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů. Tento rozsudek ani nebyl publikován ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, a proto jej nemohl soud považovat za relevantní ve vztahu k projednávané věci.

Žalobce se dále dovolával dvou nálezů Ústavního soudu:

Jednak nálezu II. ÚS 2070/07: *Jak již Ústavní soud v minulosti několikrát konstatoval (např. nález Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 690/01), ke znakům právního státu a mezi jeho základní principy neoddělitelně patří zásada právní jistoty. Její nezbytnou součástí je jak předvídatelnost práva, tak i legitimní předvídatelnost postupu orgánů veřejné moci v souladu s právem a zákonem stanovenými požadavky. Tato předvídatelnost je vyjádřením postulátu, podle kterého se lze v demokratickém právním státě spolehnout na to, že ve své důvěře v platné právo nebude nikdo zklamán. Pouze takto předvídatelné chování naplňuje v praxi fungování materiálně chápaného demokratického právního státu a vylučuje prostor pro případnou svévoli. Odvolací soud rozhodl v prakticky naprosto totožné věci (shodný byl skutkový stav, odlišné byly pouze osoby žalobkyň) ohledně nákladů řízení naprosto rozdílně. Zatímco v prvním případě přiznal náhradu nákladů řízení žalobkyni, ve druhém (ústavní stížností řešeném) rozhodl tak, že náhradu nákladu řízení žalobkyním nepřiznal. Ústavní soud netvrdí, že právě ústavní stížností napadené rozhodnutí je po stránce aplikace příslušných ustanovení o. s. ř. (konkrétně § 150 o. s. ř.) vadné (tato úloha mu ostatně ani nepřísluší), a ponechává na úvaze odvolacího soudu, jak rozhodne; avšak odvolací soud musí dostát požadavku předvídatelnosti práva a právní jistoty, a pokud se odvolací soud bude chtít odchýlit od svého předešlého rozhodnutí, musí tento odchýlný postup náležitě zdůvodnit, což se v dané věci nestalo. Odůvodnění odvolacího soudu, proč na danou věc aplikoval právě § 150 o. s. ř., a to za situace, kdy jedním z účastníků řízení byl peněžní ústav, u něhož lze důvody hodné zvláštního zřetele spatřovat jen stěží, se Ústavnímu soudu s ohledem na výše popsany stav věci jeví jako účelové a tudíž rozporné s čl. 36 Listiny základních práv a svobod.*

Dále nálezu I. ÚS 654/03: *Jedním z aspektů práva na spravedlivý proces je na jedné straně postulát alespoň minimální míry předvídatelnosti soudního rozhodnutí, na straně druhé požadavek, aby se soud příslušným způsobem vypořádal s námitkami, jež účastník řízení uplatňuje. Jestliže rozhodnutí soudu je pro účastníka řízení s ohledem na dosavadní stav řízení, stav dokazování, existující procesní situaci a především uplatněné právní námitky překvapivé, nelze hovořit o tom, že soud dostal své povinnosti poskytovat jednotlivci soudní ochranu podle čl. 36 odst. 1 Listiny. Takové porušení práva na spravedlivý proces je intenzivnější v případě, kdy je taková překvapivost rozhodnutí podepřena skutečností, že obecný soud uplatní ve věci arbitrární postup namísto toho, aby se s námitkou uplatněnou*

účastníkem řízení řádně vypořádal. Takové rozhodnutí soudu je nutné považovat za výraz libovůle, který je rovněž v rozporu s čl. 36 odst. 1 Listiny a současně podryvá důvěru jednotlivce v právo a právní stát (čl. 1 odst. 1 Ústavy ČR). Ústavní soud připouští, že o povinnosti k náhradě nákladů řízení rozhoduje soud ex officio a že náhrada nákladů je kogentně upravena v ustanoveních § 142 - 150 o. s. ř. Nelze však připustit, aby obecný soud pojal zásadu oficiality a legality tak, že se s námitkami uvedenými v odvolání nevypořádá vůbec a rozhodne o náhradě nákladů před soudem prvního stupně zcela jinak, a to podle ustanovení § 150 o. s. ř. Takový postup odvolacího soudu totiž ve výsledku znamená, že soud rozhodnutí soudu prvního stupně nepřezkoumal vůbec a rozhodl zcela jinak sám.

Podle názoru Městského soudu v Praze se žalovaný svým rozhodováním v inkriminované věci nijak neodchýlil od zásad Ústavním soudem v citovaných nálezech zmiňovaných. V případě užitných vzorů je nutno totiž mít na paměti, že postup Úřadu průmyslového vlastnictví v případě přihlášek užitných vzorů na rozdíl od přihlášek patentů je podstatně zjednodušený. Úřad totiž podle ustanovení § 11 odst. 1 zákona č. 478/1992 Sb. zapíše užitný vzor do rejstříku, splňuje-li přihláška podmínky stanovené v § 8 a není-li její předmět zjevně v rozporu s § 2, 3 a 5. Úřad tedy nezkoumá, zda skutečně přihlašovaný užitný vzor splňuje předepsané zákonné náležitosti, pouze se zabývá otázkou, zda není její předmět zjevně v rozporu s § 2, 3 a 5, tedy prima facie v rozporu s § 2, 3 a 5.

Takovýmto zákonným postupem také žalovaný správní orgán zapsal napadený užitný vzor do rejstříku užitných vzorů. Teprve na základě návrhu na výmaz se musel žalovaný začít zabývat podrobněji a hlouběji otázkou splnění předpokladů a zjistil, že navrhovatel unesl důkazní břemeno svého tvrzení, a proto jeho návrhu vyhověl. Jestliže v jiném případě, který není předmětem tohoto přezkumu a není soudu znám, žalovaný postupoval jinak, nelze z tohoto jeho postupu okamžitě vyvozovat závěr o porušení zásady právní jistoty, porušení zásady předvídatelnosti rozhodnutí orgánů veřejné správy v inkriminované věci. Posuzování ochrany práv z duševního, resp. průmyslového vlastnictví je otázkou velmi individuální. Žalovaný v inkriminované věci postupoval v souladu se zásadou individuálního posouzení každé věci. Žalobce nemohl legitimně očekávat, že jeho věc bude rozhodnuta stejně jako jiného majitele jiného užitného vzoru.

Podle názoru soudu se žalovaný ve svém rozhodnutí v inkriminované věci vypořádal řádně se všemi rozkladovými námitkami a svoje závěry dostatečně podrobně vysvětlil. Jeho rozhodnutí je přezkoumatelné a vychází z dobře zjištěného stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Soud neshledal v rozhodování žalovaného rozpor se zásadou předvídatelnosti správního rozhodování a zásadou zákazu zneužití správního uvážení, ani porušení veřejného pořádku.

Podle názoru soudu rozhodnutí žalovaného není nezákonné, není v rozporu se základními zásadami správního řízení (zásadou legality, materiální pravdy, zákazem zneužití správního uvážení, zásadou správnosti a přesvědčivosti správního rozhodnutí, zásadou nestrannosti, jako i zásadou ochrany práv a zájmů adresátů veřejné správy a zásadou legitimního očekávání).

Podle žalobcem namítaného rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 26. února 1993, sp. zn. 6 A 48/92, správní odvolací orgán je povinen přezkoumat napadené rozhodnutí v celém rozsahu a je-li to nutné, řízení doplnit, popřípadě zjištěné vady odstranit (§ 59 odst. 1

spr. ř.). Tomuto požadavku zákona neodpovídá, převezme-li odvolací orgán implicitně argumenty orgánu prvního stupně obsažené v předkládací zprávě, nebo dokonce nová nenavržená skutková zjištění, učiněná po vydání prvostupňového rozhodnutí, aniž by k nim - a současně ani k argumentům účastníka, obsaženým v odvolání - zaujal jakékoli stanovisko, navíc za situace, kdy nemá ověřeno, zda se účastník mohl s novými skutkovými zjištěními prvostupňového orgánu a jeho právními závěry z nich vyplývajícími seznámit. Z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné, nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a - v případě rozhodování o relativně neurčité sankci - jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši. Rozhodnutí, jehož odůvodnění obsahuje toliko obecný odkaz na to, že napadené rozhodnutí bylo přezkoumáno a jeho důvody shledány správnými, je nepřezkoumatelné, neboť důvody, o něž se výrok opírá, zcela chybějí.

Městský soud v Praze musel, konstatoval, že žalovaný správní orgán postupoval při přezkoumání prvostupňového rozhodnutí napadeného žalobcovým rozkladem v souladu s ustálenou judikaturou. Nepřevzal implicitně argumenty správního orgánu prvního stupně, nýbrž se nově zabýval rozkladovými námitkami uplatněnými žalobcem. Odůvodnění napadeného rozhodnutí obsahuje rozbor prvostupňového rozhodnutí, které bylo přezkoumáno a jeho důvody shledány správnými. Žalovaný se postupně vypořádal s návrhem na výmaz a důkazními prostředky spolu s ním předloženými. Vypořádal se rovněž se všemi rozkladovými námitkami žalobce, důvody, o něž se výrok žalobou napadeného rozhodnutí opírá, jsou logicky seřazené a je z nich zřejmé, že žalovaný vycházel ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu.

Žalobce namítal účelovost tvrzení žalovaného o správnosti navrhovatelem předložených faktur a poukazyval na ustanovení § 33a odst. 1 písm. a) a b) zákona o účetnictví: *Podle tohoto zákona se za průkazný účetní záznam považuje pouze a) účetní záznam, jehož obsah je prokázán přímo porovnáním se skutečností, kterou tento záznam prokazuje, b) účetní záznam, jehož obsah je prokázán obsahem jiných průkazných účetních záznam.*

Městský soud v Praze rovněž ani tuto námitku nemohl považovat za odůvodněnou. Ustanovení § 33a odst. 1 zákona o účetnictví definuje průkaznost účetního záznamu. Účetní záznam je považován za průkazný, pokud je možno jej přímo porovnat se skutečností (např. u účetních dokladů v rámci jejich věcné kontroly), nebo je možno jeho obsah doložit obsahem jiných průkazných účetních zápisů (např. doložení účetního zápisu průkazným účetním dokladem, § 11 téhož zákona).

Žalobce napadal důkazní prostředek D4 - faktura č. 23400657 ze dne 11. 8. 2003 s tím, že její anonymizovaná kopie byla předložena jako doklad o uvedení výrobku na trh, neodpovídá ověřené kopii, předložené dodatečně na čl. spisu 25, a to zejména z důvodu absence jednoho podpisu na str. 6 této faktury. Soud však musel tuto námitku odmítnout s tím, že ji žalobce neuplatnil ani ve vyjádření k návrhu na výmaz napadeného užitného vzoru, ani ve svém rozkladu proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Tato námitka nebyla tedy předmětem správního řízení, žalovaný proto neměl důvod o důkazu založeném ve

správním spisu pochybovat a byl proto oprávněn vycházet z předmětné faktury jako řádného dokladu, o jehož pravdivosti nejsou pochybnosti.

V inkriminované věci porovnával žalovaný fakturu ze dne 11. 8. 2003 ještě s dalšími důkazními prostředky. Faktura, která podle tvrzení žalobce nemá vypovídací hodnotu podle zákona o účetnictví a sama o sobě nemá ani vypovídací hodnotu ve vztahu k novosti napadeného užitného vzoru, nicméně působí jako důkaz, že výrobky identifikované jako koleno HTB DN 50-87°30' byly již před podáním přihlášky napadeného užitného vzoru uváděny v poměrně velkém rozsahu na trh.

K této námitce se vyjádřil rovněž žalovaný dne 15. 1. 2013 tak, že faktura sama o sobě nestačí ke ztotožnění výrobku uvedeného na trh před vznikem práva přednosti napadeného užitného vzoru (stejně jako vzoru průmyslového nebo vynálezu), ale faktura dala informaci o datu, kdy byl výrobek označený jako HTB DN 50-87°30' dodán prvně na trh. Nedostatků, které žalobce uvedené faktuře vyčítá je nutno hodnotit jako teoretické úvahy, pro jejichž věrohodnost nebyl předložen žádný důkaz. Jakkoli je důkaz nyní vyžadovaný žalobcem (dokumentace veřejné knihovny) rovněž relevantním důkazem, z okolností, že daný výrobek nebyl veřejnou knihovnou dokumentován, nelze dovodit, že tento výrobek existoval, a to k datu, které je pro daný případ relevantní. Neexistenci tvrzené skutečnosti z principu dokázat nelze. Podle názoru Městského soudu v Praze se podařilo žalovanému vystihnout podstatu problému a nezbylo mu tak než přisvědčit.

Zpochybňování faktury ze dne 11. 8. 2003 žalobcem jako samotné, musel soud odmítnout, neboť žalobce svá tvrzení ohledně vad faktury, nijak nedoložil. Nedostatek časového razítka, přestože faktura je datována, nespátřuje soud jako rozhodný. Navrhovatel výmazu předložil celkem 12 důkazních prostředků, z nichž žalovaný osvědčil D4 a D5 jako důkazy způsobilé prokázat navrhovatelem tvrzené skutečnosti, a z těchto důkazů také ve svém řízení vycházel. Žalobce měl v průběhu řízení možnost vyvrátit jejich průkaznost, nicméně se mu to nepodařilo. Jeho žalobní tvrzení je proto nutno považovat za účelová, když pro ně není opora ve správním spisu.

Žalobce namítal, že není nepochybné, kdy a kdo pořídil fotografie v D4 fotografie označené jako příloha prohlášení č. 1, o nichž navrhovatel výmazu tvrdí, že zobrazují předmět jím dodávaný na trh, a že nelze prokázat, že by tyto výrobky na fotografiích nesly označení, které bylo v návrhu uváděno. Fotografie tak nemohou být jednoznačným a průkazným důkazem, a proto je neměl žalovaný akceptovat. Tyto fotografie však byly doplněny důkazem D5, tj. odpadní tvarovkou – koleno HTB DN 50-87°30', odpovídající výrobku se stejným označením na fotografiích instalačních tvarovek v příloze návrhu na výmaz. Soud však musel i tuto námitku odmítnout jako neodůvodněnou. Žalobce totiž své tvrzení nijak nedoložil. Pokud v této souvislosti žalobce namítal porušení zásady koncentrace řízení o výmazu užitného vzoru, když žalovaný navrhovateli výmazu umožnil dodatečně předložit „čitelné fotografie, popř. předmětný výrobek fyzicky, nemohl soud ani této námitce přisvědčit. Jednak podle přijaté praxe Úřadu průmyslového vlastnictví, která se týká všech přijatých důkazů, tj. nejen těch, které současně s návrhem nelze předložit (např. výslech svědka), pokud navrhovatel v původním návrhu označí důkaz – v inkriminované věci původně fotografie, posléze výrobek takový – může navrhovatel dodatečně dodat takové vyobrazení, z něhož budou patrné skutečnosti v návrhu uplatněné. Koneckonců žalovaný se s touto námitkou prolomení zásady koncentrace řízení o výmazu vypořádal v žalobou napadeném rozhodnutí, když konstatoval, že důkazy označené v původním návrhu na výmaz napadeného užitného

vzoru nedoznaly žádné změny. Změny nedoznal ani v původním návrhu uvedený důvod výmazu, totiž nesplnění podmínky novosti u chráněného technického řešení.

Podle § 18 odst. 2 zákona č. 478/1992 Sb. je správní řízení o výmazu užitého vzoru ovládáno koncentračním principem, kdy důvody a důkazy musí být uvedeny současně a nesmí být dodatečně měněny. Žalovaný nemá povinnost zjišťovat stav věci nad rámec návrhu na výmaz, je vázán rozsahem návrhu a předloženými důkazy. V inkriminované věci byl okruh důkazů předložen spolu s návrhem na výmaz užitého vzoru a jejich rozsah nebyl v průběhu správního řízení měněn, je zřejmé, že žalovaný při svém rozhodování z nich vycházel.

Podle § 4 zákona č. 478/1992 Sb. technické řešení je nové, není-li součástí stavu techniky, přičemž stavem techniky pro účely tohoto zákona je vše, co bylo přede dnem, od něhož přísluší přihlašovatel užitého vzoru právo přednosti, zveřejněno. V inkriminované věci předložil navrhovatel výmazu důkazy o tom, že výrobek identický s předmětem chráněným napadeným užitným vzorem byl uveden na trh v množství 200.000 kusů před vznikem práva přednosti tohoto užitého vzoru.

Městský soud v Praze se tedy neztotožnil s žádnou z námitek, uplatněných v žalobě. Z obsahu správního spisu a z rozhodnutí vydaných v obou stupních řízení je zřejmé, že Úřad průmyslového vlastnictví shledal relevantními dva důkazy D4 a D5, kterými doložil navrhovatel výmazu napadeného užitého vzoru. Tyto dva důkazy žalovaný shledal podstatnými pro proběhnuvší řízení, tedy výmaz napadeného užitého vzoru č. 14845 o názvu „Kroužek přívodu a odpadu“, zn. sp. PUV 2004-15639. Soud se ztotožnil s tím, jakým způsobem Úřad průmyslového vlastnictví jak v prvním stupni, tak tak i jako orgán rozhodující v rozkladu, se s těmito důkazy vypořádal a jaké závěry z nich vyvodil. Námitky vznášené ve správním řízení a posléze vznesené žalobcem v podané žalobě, tedy námitky vůči věrohodnosti důkazů D4 a D5, ať již ohledně faktur z hlediska toho, zda jsou řádnými účetními doklady, nebo nikoliv, nepovažoval soud v dané věci za relevantní a měl tedy za to, že Úřad průmyslového vlastnictví nepochybil, jestliže důkazy označené v průběhu řízení jako D4 a D5 považoval za podstatné pro rozhodnutí. Žalobní námitky nebyly shledány důvodnými.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí správního orgánu v rozsahu žalobních bodů a ze shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že žalovaný správní orgán při svém rozhodování neporušil zákonem stanovené povinnosti a nevydal nezákonné rozhodnutí. Z těchto důvodů proto soud podané žalobě nevyhověl a podle § 78 odst. 7 soudního řádu správního jí zamítl tak, jak je ve výroku tohoto rozsudku uvedeno.

Výrok o náhradě nákladů řízení soud opřel o ustanovení § 60 odst. 1 soudního řádu správního a contrario, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému správnímu orgánu žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í:

Proti tomuto usnesení lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 31. března 2015

**JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu**

za správnost vyhotovení:
Simona Štěpinová